

lende Beløb. Men de trængende faar selvfølgelig det, der er tilstaaet dem i hver Kommune.

Jeg tror ikke, der er Grund for mig til at indlade mig nærmere paa de Udtalelser, der er fremkommet. Jeg takker i øvrigt for Modtagelsen af Lovforslaget og anbefaler det til hurtig Fremme i dette høje Ting.

J. Chr. Møller: Jeg takker den højtærede Minister for det Svar, han har givet mig, men jeg er ikke ganske tilfreds dermed og mener, at der alligevel bliver en Modsætning mellem § 1 og § 4. Den højtærede Minister siger, at det er en Skønssag; men man kan dog ikke paa den ene Side give Kommunalbestyrelsen Myndighed til at træffe Afgørelsen af dette Spørgsmaal og saa paa den anden Side sige, at uanset den Bemyndigelse, man her giver, kan der alligevel klages til højere Myndighed over den eventuelle Afgørelse. Jeg synes ikke rigtig, man kan sammenligne dette med Bestemmelsen i den tidligere Alderdomsunderstøttelseslov, thi den Gang var der givet en Ret, men her kan man jo ikke sige, at man giver Aldersrentenyderen en bestemt Ret. Her siger man netop, at det er Kommunalbestyrelsen, der skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt der er Grund til at give Aldersrentenyderne Brændsel for indtil 40 Kr.; men samtidig med, at man giver Kommunalbestyrelsen denne ubetingede Bemyndigelse, siger man altsaa, at Aldersrentenyderne i Henhold til § 4 skal have Ret til at klage over, hvorvidt det Skøn, som Kommunalbestyrelsen har truffet, er rigtigt. Jeg kan ikke faa andet ud af det, end at § 4 er ganske unyttig, og jeg mener ikke, at vi kan være bekendt her at vedtage et saadant Lovforslag, som i Virkeligheden mod-siger sig selv. Thi det maa man være ganske paa det rene med, at hvorledes end Skønnet bliver fra Kommunalbestyrelsernes Side, vil der komme Masser af Klager og Besværinger, og det synes jeg dog, vi maa forhindre. Hvis man vilde sige: Kommunalbestyrelserne staaer ikke frit, men skal være forpligtede til at yde noget aldeles bestemt, saa er det jo ganske naturligt, at der bliver Rum for saadanne Besværinger. Men siger man til Kommunalbestyrelserne, at de er *bemyndigede* til indenfor Lovens Ramme at yde Brændselshjælp til 20 eller 25 eller 30 Kr. — hvor meget man vil sætte —, kan man ikke samtidig i § 4 foreskrive, at *uanset* dette, at der er givet Kommunalbestyrel-

serne denne Bemyndigelse i § 1, kan der indgives Besværinger over de tagne Bestemmelser. Og man kan være overbevist om, at der vil komme ikke enkelte, men mange Klager. Jeg mener derfor, det er bedst, at vi behandler Sagen i et Udvalg. Vi ved jo alle lige saa vel som den højtærede Minister, at man gerne vil have Forslaget vedtaget i Dag. Jeg kunde tænke mig, naar den højtærede Formand gav den fornødne Tid dertil, at der kunde blive stillet et Ændringsforslag til anden Behandling, og jeg skulde tro, at den højtærede Minister vilde tage venligt og forstaaende imod et saadant Ændringsforslag; thi jeg mener, som sagt, ikke, at vi kan vedtage Lovforslaget, som det foreligger. Jeg mener, at § 4 maa udgaa. Om der muligvis er andre Ting at rette, har jeg ikke nøjere eftersat, men jeg tror det i øvrigt ikke. Naar Kommunalbestyrelserne faar en Myndighed til at handle, bør de ikke kunne risikere at faa en Mængde Besværinger, som kan være ret generende og give meget unødvendigt Arbejde. Jeg vil derfor, saafremt vi skal have Lovforslaget vedtaget i Dag, tillade mig til anden Behandling at stille et saadant Ændringsforslag.

Veistrup: Maa jeg straks i Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelser sige, at jeg er fuldstændig uenig med ham. Det forekommer mig tværtimod, at disse Mennesker lige saa vel som alle andre maa have Regres til en overordnet Myndighed. Den højtærede Minister har fuldkommen Ret i, at her er Tale om et Skøn, og det kan ikke være afgørende, fordi der kan skønnes saa uhyre forskelligt i de forskellige Kommuner. Derfor maa der være en central Myndighed, som kan afgøre, om Skønnet er urimeligt eller rimeligt. Hvis det ærede Medlem ønsker at stille Ændringsforslag, vil jeg derfor reservere mig og mit Parti, at vi vil gaa imod et Ændringsforslag af den Karakter, som det ærede Medlem tænker sig.

Da jeg hørte den højtærede Ministers Udtalelser, maatte jeg erkende Sandheden af det gamle Ord: „Det sete afhænger af Øjnene“. Den højtærede Minister sagde, at her var slet ikke Tale om, at man anerkender, at Aldersrenteloven er utilstrækkelig. Det forstaaer jeg ikke, thi hvis Aldersrenteloven er tilstrækkelig, hvorfor fremsætter man saa dette Forslag, som netop gaar ud paa at supplere Bestemmelserne i Aldersrenteloven? Thi andet er det jo ikke. Naar man tager, jeg havde nær sagt, alle overflødige Ord bort, er der